

До відома населення!

Відмінності амброзії полинолистої від золотарника канадського!!!

Золотарник канадський (Solidagocanadensis L.).

В останні 20-30 років поширився по узбіччях доріг .Розростаючись на певній території, він витісняє інші види рослин. Може утворювати зарості,останнім часом цю рослину часто приймають за карантинний бур'ян -амброзію полинолисту. Та в цих рослин є суттєві морфологічні відмінності.

Золотарник канадський-це трав'янистий багаторічник родини айстрових (складноцвітих) заввишки до 2 м. Коренева система його у вигляді кореневища з корінням, які розташовані на глибині **25-30 см** .Стебло у **верхній частині розгалужене**, густо вкрите листям, біля основи дерев'янисте, висотою 60-170 см.прямостояче , листкина коротких черешках, чергові видовженоланцетні, на верхівці загострені, з зубчастими пластинками. З верхнього боку частіше голі, знизу опушені. Довжина листа 5 — 12 см. Верхні листки більш вузькі. Колір листя і стебел від світло-зелених до темно-зелених.

Золотисто-жовті невеликі квітки зібрані в дрібні кошики, що утворюють густу широку волоть пірамідальної форми. Плід — сім'янка з чубком, нагадує плід кульбаби.

Цвіте в липні — вересні.

Золотарник канадський вирощується в нашій країні як декоративна рослина для садів і парків. Добре росте на сонці або в напівтіні. Зацвітає в перший рік після посіву. До складу ґрунту і догляду невимогливий. Розмножуються двома способами – насінням і діленням кущів.

Не схильний до хвороб, не уражається шкідниками. Дикий «побратим» золотарника канадського — золотарник звичайний (*Solidago virgaurea*), народна назва — золота різка. Росте серед чагарників, по лісах, ярах, та на необроблених ділянках.

Система боротьби з даним видом бур'яну включає хімічні (обробка гербіцидами) та механічні (скошування та виривання до утворення насіння) заходи.

Амброзія полинолиста

По зовнішньому вигляду нагадує полин звичайний. Стебло прямостояче, **розгалужене, опушене короткими волосками**. Висота стебла й розміри надземних органів сильно варіюють. При густому травостої, на сухих схилах і бідних ґрунтах рослини ледь досягають 10-15 см; на родючих ґрунтах, за достатнього зволоження, і рідкого травостою, окремі рослини досягають 1-1,5 м висоти. Має добре розвинену кореневу систему і основний стрижневий корінь, що заглиблюється під землю **на 3-4 м**.

Листки в нижній частині стебла супротивні, черешкові, у середині - чергові, одно - або двічіпірчасто - розсічені, завдовжки 5-10 см. Верхні листки коротко черешкові або сидячі, майже цілісні. Верхня сторона листкової пластинки темно - зелена, нижня сірувата завдяки короткому опушенню, яке її покриває.

Сходи з'являються наприкінці березня – в травні, цвіте з середини липня до жовтня, плодоносить у вересні – листопаді.

Амброзія полинолиста розмножується **лише насінням**, яке утворюється у великій кількості. Невеликі рослини продукують 50-300 насінин, добре розвинені рослини можуть давати по 30-40 тис. насінин, а окремі екземпляри до 80-100 тис. насінин.

Пилок амброзії викликає у людей захворювання - амброзійний поліноз або «сінну пропасницю». У період цвітіння амброзії від цього захворювання страждає величезна кількість населення. У людей втрачається працездатність, опухають слизові оболонки верхніх дихальних шляхів та очей, з'являється нежить і сльозотеча, чхання, підвищення температури, розвивається астма. Ефективних ліків проти цього захворювання поки що не існує.

Методи боротьби з амброзією поділяють на такі групи: біологічні, карантинні, фітоценотичні, агротехнічні, хімічні та механічні.

Біологічні методи є одними з найбюджетніших та найдієвіших, адже за допомогою амброзієвої совки та амброзієвого листоїда можна повністю захистити посівні площі від впливу даної рослини – шкідника. Єдиним, але досить важливим фактором є те, що людина поки не в змозі контролювати процеси популяції комах даного виду.

Суть карантинних заходів полягає у безперервному та якісному контролі за якістю посівного матеріалу та його засміченістю карантинними бур'янами.

Також дуже важливим для запобігання поширення амброзії є процес очищення та дезинфікація знарядь праці та техніки, що приймала участь у зборі врожаю.

Метод фітоценотичного контролю доцільно використовувати у випадку, коли у пониззях, закрайках городів, балках, схилах наявні зарості амброзії. Даний метод рекомендовано у двох варіантах: засівання зон багаторічними рослинами, або пізнє скошування травостою амброзії. Варто зазначити, що багаторазове скошування є шкідливим, адже воно провокує розгалуження кореневої системи і проростання близько двох десятків нових пагонів. При правильному використанні названих методів уже за декілька років можна суттєво знизити популяцію амброзії.

Досить дієвим методом боротьби з амброзією називають використання агротехнічних засобів. Найпопулярнішим з них є лущення стерні і поступове знищення насіння в ґрунті. Амброзія проростає дещо пізніше в порівнянні з озимими культурами, а тому досить часто використовують так званий провокаційний метод. Його суть полягає у обробітку ґрунту і підвищенні його контакту з насінням амброзії, а вже після її проростання проводять боронування, що повністю знищує рослину-шкідника.

У випадку, коли використання біологічних, карантинних чи агротехнічних засобів не може забезпечити надійний захист рослин від амброзії, доцільним є використання хімічних засобів захисту боротьби з бур'янами.

Амброзія дуже чутлива до багатьох видів гербіцидів, тому при своєчасному їх використанні, а це фаза від 2 до 6 листочків, можна повністю нівелювати можливість росту амброзії в посівах. Варто зазначити, що якщо використовувати гербіцид у більш пізній період, то в амброзії як і в інших дводольних може виробитись стійкість до препаратів і як наслідок лише тимчасове пригнічення темпів росту.

До механічних заходів відносяться скошування та виривання. Хоч вони і вимагають значних витрат робочої сили, але їх необхідно застосовувати там, де інші заходи виконати неможливо.